

บท.ท้ายเล่ม

บางวรรคตอนของบทบรรณาธิการในหนังสือประจำปีสมาคมนักข่าววิทยุและโทรทัศน์ไทย ฉบับปฐมฤกษ์เมื่อ 3 ปีที่แล้ว บันทึกไว้ว่า “หนังสือต้องมีกำหนดเวลาในการปิดต้นฉบับ กรรมการสมาคมฯ ต้องมีวาระการทำงานที่แน่นอน แต่กระบวนการปฏิรูปคลื่นความถี่ทั้งวิทยุและโทรทัศน์ให้มีความเสรีโปร่งใสและเป็นธรรม กลับถูกยื้อยืดยอกไปโดยไม่มีกำหนดเวลาที่แน่นอน”

มาจนถึงวันนี้ กสทช. ได้กลายมาเป็นประเด็นการต่อสู้ที่ยืดเยื้อ ประชาชนและนักวิชาชีพสื่อตกอยู่ในภาวะของความอ่อนล้า แต่กลับเพิ่มความเครียดให้กับผู้ที่ยึดครองคลื่นความถี่ไว้ในกำลัมือ ฉกฉวยโอกาสในช่วงที่เกิดสุญญากาศของกสทช. ปิดเบือน ยกยอก เคลื่อนย้ายคลื่นความถี่ทั้งวิทยุและโทรทัศน์ เพื่อจะสูบทรัพยากรสื่อสารของชาติไว้ไม่ยอมคลาย

ปี 2546 ถือได้ว่าเป็นปีแห่งการเซ็นเซอร์ตัวเองของสื่อมวลชน ด้วยเหตุผลเพื่อความอยู่รอดขององค์กร แต่ก็มีผู้ตั้งข้อสังเกตว่านับจากต้นปี 2547 เป็นต้นมา สื่อทั้งหนังสือพิมพ์ ทีวี วิทยุ เริ่มตั้งสติและเริ่มจะรู้ว่าประชาชนไม่เอาด้วยแล้วหากสื่อซึ่งเป็นกระบอกเสียงของประชาชนไป ยอมผู้มีอำนาจมากเกินไป

การปฏิรูปสื่อซึ่งมีท่าทีจะไปได้ดีต้องมาสะดุด และหยุดพักเป็นช่วงๆ เพราะผู้ประกอบการสื่อต่างจำต้องกระโจนเข้าสู่สมรภูมิช่วงชิง และปกป้องคลื่นความถี่ ที่มีอยู่อย่างจำกัด แล้วอนาคตของสื่อเสรีที่รอคอยเมื่อไหร่จะมาถึง

แม้ว่าขบวนการขับเคลือนเพื่อให้ได้มาซึ่งสื่อเสรี ยังไม่อาจบรรลุผลตามที่หวัง แต่ก็ยังมีอีกหลากหลายกิจกรรมที่สมาคมฯ ดำเนินการได้ด้วยดีตามเนื้อหาที่ได้รายงานในหนังสือเล่มนี้

ทีมงานทุกคนพยายามทุ่มเทอย่างเต็มที่เพื่อให้หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่มีจุดบกพร่องน้อยที่สุดแต่เราก็เชื่อว่าไม่เคยมีหนังสือเล่มใดในโลกนี้ที่ตีพร้อมอย่างไรที่ตี คณะผู้จัดทำขอน้อมรับคำวิจารณ์และคำชี้แนะด้วยความเต็มใจ ทำยที่สุดต้องขอขอบคุณเจ้าของผลงาน ทีมงาน กรรมการทุกท่าน เพื่อนพี่น้องพี และสปอนเซอร์ผู้มีน้ำใจ ที่ช่วยให้หนังสือเล่มนี้สำเร็จด้วยดี ::

วิสุทธิ คมวัชรพงศ์

